

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж 2208/15
26.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца Град Ниш, кога заступа Градско правобранилаштво Ниш, против туженог Акционарско друштво за саобраћајну делатност "Нишекспрес" Ниш, ради накнаде штете, вредност спора 1.831.115,13 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Нишу П 1357/14 од 07.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 26.08.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА се као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Нишу П 1357/14 од 07.04.2014. године.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.831.115,13 динара са законском затезном каматом почев од 18.12.2014. године па до исплате као и износ од 34.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући да пресуда има недостатака због којих се не може испитати јер не садржи разлоге о одлучним чињеницама, да постоји контрадикторност у пресуди, па у смислу жалбених навода предлаже да се жалба усвоји, преиначи првостепена пресуда и одбије тужбени захтев или пресуда укине и врати на поновни поступак првостепеном суду.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступку из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалбе туженог, побијана пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, јер је

првостепени суд дао довољне и јасне разлоге о битним чињеницама, а дати разлози нису међусобно противречни нити су противречни изведеним доказима, при чему је изрека првостепене пресуде јасна и није супротна образложењу. Стога нема противречности у образложењу нити противречности између изреке и образложења. Побийана пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према стању у списима предмет захтева тужиоца је наплата потраживања према туженом у износу од 1.831.115,13 динара и на име обрачунате камате за период доцње у исплати са припадајућом затезном каматом од утужења па до исплате.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда висина тужбеног захтева није била спорна, није била спорно да је између странака постојао пословни однос по уговору о поверавању обављања комуналне делатности превоза путника у градском и приградском саобраћају од 09.05.2008. године који анексима мењан и то Анексом од 30.08.2014. године када је продужена важност уговора до 30.08.2014. године. Према закљученом уговору, чл. 27. превозник има право на накнаду за услугу превоза чији су извори дефинисани одлукама Скупштине града, а према чл. 28. договорени су елементи за обрачун учинка и прихода превозника, који овако обрачунат утврђен као загарантовани приход превозника, док је према чл. 21. уговорено да је превозник дужан да доставља предузећу коме град повери обављање делатности организације, контроле и реализације ИТС, дневни месечни и годишњи извештај о реализацији превоза и приход од продаје карата у возилима за сваку линију понаособ. Приход од продаје појединачних карата у возилима превозник је дужан да свакодневно по завршетку рада линија уплати на посебан рачун предузећа или другог правног лица коме град повери обављање делатности организације, контроле и реализације ИТС.

Међу странкама је било неспорно да тужени на наведени начин у чл. 21. уговора није поступао тј. није вршио уплату прихода од продаје карата у возилима на начин дефинисан поменутом одредбом него је тај приход задржавао па су овако остварени приходи обрачунавани на месечном нивоу и исти су у фактурама тужиоца умањивани и тужени тужиоцу фактурисао само разлику за наплате.

Споран је правни основ потраживања тужиоца, обзиром на наводе туженог да између је странака постојао договор око начина плаћања те да се тужилац сагласио да му се пренос средстава од продатих карата не врши дневно већ месечно приликом коначног обрачуна.

Првостепени суд полазећи од одредбе чл. 277. ст. 1. и 324. ст. 1. Закона о облигационим односима закључује да тужиоцу припада право на наплату обрачунате законске затезне камате за период доцње чија висина није била спорна, нити у погледу периода нити у погледу тачности извршеног обрачуна, те да на обрачунату камату сагласно чл. 279. ст. 2. Закона о облигационим односима поверилац има право захтевати камату од дана када је суду поднет захтев за њену исплату и стога усваја тужбени захтев тужиоца.

Ценећи истакнути приговор застарелости од стране туженог првостепени суд закључује да је исти неоснован, обзиром да је тужилац обрачунао законску затезну камату за период од три године пре утужења, а на ово потраживање

примењује се рок застарелости у трајању од три године јер се ради о споредном потраживању – обрачуну камате те нема места примени једногодишњег рока застарелости из Закона о уговорима о превозу у друмском саобраћају, обзиром да је предметно потраживање повремених давања – камате из повереног обављања комуналне делатности у смислу чл. 9. Закона о комуналним делатностима а на које се примењује рок застарелости из чл. 372. Закона о облигационим односима.

Одлучујући о предлогу туженог да се изведе доказ саслушањем сведока АА ... запосленог код туженог и ББ радника предузећа "... " ДОО ..., а што је тужени предложио у циљу доказивање чињеница да је усмено извршена измена чл. 21. предметног уговора првостепени суд је овај предлог одбио.

Првостепени суд овај предлог одбија, не само због тога што тужени није наводио нити предлагао доказе на околност да је договор постигнут са овлашћеним преставницима града, већ је наводио да је договор постигнут са ЈП Аеродром односно другим субјектом коме је поверено обављање делатности организације контроле и реализације ИТС већ и из разлога јер је предметни уговор закључен у поступку јавне набавке на основу расписаног јавног конкурса где су све промене у погледу уговором договорених обавеза регулисане анексима, а да странке у закљученим анексима такав договор нису унеле.

Ценећи записник од 31.10.2013. године првостепени суд налази да се истим тужилац није одрекао права на законску затезну камату, посебно имајући у виду да је записник потписан од стране представника трећег лица ЈКП Дирекције за јавни превоз града Ниша којима је само поверено обављање делатности организације и контроле организације ИТС те исто није овлашћено да се одрекне потраживања у име тужиоца.

Ценећи протокол од 16.11.2012. године првостепени суд је утврдио да је сачињен између представника Града Ниша и туженог којим је између странака утврђено да постоји обавеза Града Ниша на име извршене услуге превоза и ангажовања кондуктера у одређеном износу али да се то не односи на предмет овог спора.

На утврђено чињенично стање у овом спору мале вредности, првостепени суд је правилно применио одредбе чл. 277. ст. 1, 279. ст. 2, чл. 324. ст. 1. и чл. 372. Закона о облигационим односима, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд као другостепени.

Неосновано тужени у жалби указује, да је понашање тужиоца супротно прописаном у чл. 12. и 13. Закона о облигационим односима. Чињеница да тужилац у једном периоду није захтевао исплату обрачунате законске затезне камате због доцње туженог, а сада у овом поступку захтева исплату за предметни период не повлачи за собом несавесност тужиоца, нити се тужилац понашао супротно начелу поштења, нити је тужилац вршио право које произилази из закљученог уговора туженим противно циљу због кога је оно законом установљено или признато. Тужилац се управо користио правом које му пружају норме Закона о облигационим односима у случају када дужник у доцњи испуњава своју обавезу, при томе поштујући уговор који су парничне странке закључиле. Чињеница да у једном периоду тужилац није вршио обрачун камате и захтевао плаћање, за собом може повући само наступање застарелости у погледу таквих потраживања.

Супротно наводима из жалбе туженог првостепени суд је правилно одлучио када је одбио предлоге за саслушање предложених сведока АА и ББ и то пре свега из разлога јер је реч о лицима – сведоцима која не спадају у круг лица која би испред тужиоца била овлашћена да усменим путем мењају закључени уговор између парничних странака. Ово, посебно имајући у виду да је предложени сведок ББ радник предузећа "... " ДОО ... а то је у овом случају треће лице тј. привредно друштво који ни на који начин није овлашћено од стране тужиоца да закључује или мења уговоре испред тужиоца.

Стога је првостепени суд правилно закључио, да није постојао усмени договор између парничних странака у погледу промене начина измиривања међусобних обавеза.

Супротно наводима жалбе туженог првостепени суд је правилно закључио да је неоснован приговор застарелости и то стога јер у овом случају реч о потраживању затезне камате као споредног потраживања а ово потраживање застарева у року од 3 године од доспелости сваког појединог давања. Првостепени суд је правилно применио одредбу чл. 372. Закона о облигационим односима и дао јасне разлоге о неоснованости приговора застарелости, које прихвата и овај суд као другостепени.

Имајући у виду горе наведено, жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде.

Правилна је одлука о трошковима поступка које је првостепени суд донео применом одредбе чл. 153. ст. 1. 162. и 163. Закона о парничном поступку а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

МН/ВМ

Председник већа-судија
Александра Поповић, с.р.

За тачност отправка